

LICCS-LOCCS KIRÁLYFI BÁNATA

Hajdanában a tihanyi várkapitánynak volt egy gyönyörűséges, de rátarti leánya. Kihez hasonló nem volt Hetedhét országban. Gesztenyeszínű, dús haja a bokájáig ért. Eperpiros ajkával, ha rámosolygott valakire, az olyan szerelmes lett belé, hogy nem volt nyugta sem éjjel, sem nappal.

Nagyon szeretett fürdeni a leány, ha tehetett, mindig a Balaton kék vizében úszkált. Gyönyörű haja fátyolként úszott a víz színén. Ilyenkor a madarak és a halak is elnémultak a csodálkozástól. Egyszer a Hullámkirály fia, Liccs-loccs királyfi, aki arról kapta a nevét, hogy már a születése napján a kék vízben lubickolt, a fürdőző lány felé úszott. Ahogy megpillantotta, még a lélegzete is elállt, mert még ilyen szépséget nem látott sehol. Nem mert a közelébe úszni, csak távolról gyönyörködött benne. Otthon elmesélte az apjának a látottakat, és kerek-perec kijelentette:

- Vagy ő lesz a feleségem, vagy senki más!

- Jól van fiam! Próbáld szerencséd! Menj oda a leányhoz, és kérd meg a kezét! - biztatta fiát a Hullámkirály.

Másnap a legszebb fürdőruháját vette fel a királyfi, és felbátorodva közelített a gyönyörű lányhoz. Torkát köszörülve könyörgött, hogy legyen a felesége. De a rátarti lány rá se hederített, csak fürdőzött tovább. Lehet, hogy meg sem értette a Liccs-loccs királyfi locsogását? Látva, hogy szóra sem méltatja a leány, dühében felkavarta a vizet és bánatosan hazaúszott. A zavaros vízből a leány is kiúszott, és hazament. Nem is gondolta, hogy miatta lett zavaros a Balaton vize. Azóta is zavaros a Balaton vize, ha a Liccs-loccs királyfi a rátarti leányra gondol.